

Не съмъ съвсѣмъ неопытенъ на свѣтовнытъ работы щото да не знаѣхъ, че драмата на коѣто случайно ся намѣрихъ тази вечеръ, като домашенъ пріятель и таинникъ, и почти като съвиновникъ, колкото непромыслена ако и да бѣше, не ся прѣдставя на сценѣ гдѣто владѣе равнодушіе. Таквызъ сътрясенія и таквызъ страстны избухванія прѣдполагать двѣ души които гли сега ся възмущавать на едно или има за напрѣдъ да ся възмутятъ отъ истѣхъ бурѣхъ.

Но ако наистинѣ тя мя обыча, както е извѣстно че азъ ѣхъ обычамъ, то азъ ще кажъ за любовтъхъ си, както и тя казваше днесъ за хубосттъхъ си: “защо ми е това?„ Защото не ся надѣѣхъ че ще да има доволно силѣ да обори вѣчнѣхъ недовѣрчивость, която е нейныйтъ недостатокъ вкупъ и добродѣтель, — недовѣрчивость коѣто азъ отблъсвамъ като таквазъ която докача характертъ ми, но за злѣ честь обвинява го сегашното ми състояніе. И тѣй, кое ли чудо ще може да запълни ямѣхъ що е между тѣзи ужасны подозрѣнія и оттеглеваніето на което азъ самъ себе си осаждамъ?

Но и ако бы станѣло това чудо, и ако бы възпріела тя да прострѣ рѣкѣхъ къмъ мене, за което наистинѣ азъ жертвувамъ животтъ си, но нѣкога нѣма да направѣхъ прѣдложеніе, съжитіето ни да ли ще да е благополучно? Да ли ще можъ азъ да ся радвамъ спокойно на единъ любовь